

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 23, 2018

Nummer 23, 2018

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:2385](#) 07-06-2018

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:5234](#) 06-06-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:4521](#) 30-05-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:4662](#) 30-05-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:2336](#) 16-03-2018

RECHTSPRAAK

Partneradoptie door duovader geruime tijd na verbreking van de relatie met de biologische vader, zowel door de rechtbank als het hof afgewezen. Er is niet voldaan aan de adoptievoorwaarden; er zijn geen bijzondere omstandigheden die in het licht van artikel 8 EVRM nopen tot een andere conclusie.

De duovader en de biologische vader hebben een affectieve relatie gehad. In dat kader is via een draagmoeder een kind geboren dat in 2010 heel kort na de geboorte bij hen beiden is komen te verblijven. Eind 2010 is de biologische vader wegens het bezit van kinderporno in hechtenis genomen. Hij is daarvoor veroordeeld. De affectieve relatie is toen verbroken. Het kind is komen te verblijven (netwerkplaatsing) bij de duovader. Daar woont het kind nog steeds. De draagmoeder had aanvankelijk het gezag samen met de biologische vader. Dat is beëindigd. De draagmoeder is nadien ontheven van het gezag. De duovader is nu voogd over het kind. Hij wenst het kind thans te adopteren.

Het hof oordeelt dat aan verschillende voorwaarden voor partneradoptie niet wordt voldaan. De duovader en de biologische vader hebben niet onmiddellijk voorafgaande aan het adoptieverzoek gedurende ten minste één jaar samengeleefd. Ook is niet voldaan aan een samenleving van beiden van minimaal drie jaar voorafgaande aan het adoptieverzoek. Evenmin wordt aan de termijn van verzorging door beiden voldaan.

Het hof overweegt dat ook een redelijke wetsuitleg niet tot een ander oordeel leidt.

De duovader zou in plaats van partneradoptie graag eenpersoonsadoptie wensen, waarbij het rechtsgevolg dat de familierechtelijke betrekkingen met de oorspronkelijke ouder en zijn familie worden verbroken, buiten toepassing wordt gelaten. Het hof gaat daarin niet mee. Een dergelijk buiten toepassing laten gaat de rechtsvormende taak van de rechter te buiten.

Ten slotte toetst het hof aan internationaal recht. Wat de toets aan artikel 8 EVRM betreft, overweegt het hof dat het enkele feit dat door de weigering van de door de duovader verzochte adoptie een feitelijk gezinsverband niet wordt omgezet in een juridisch familieverband geen inbreuk vormt op het door artikel 8 EVRM beschermde recht op respect voor bestaand 'family

life'. Ook anderszins zijn de omstandigheden van het geval niet zodanig dat thans overgegaan zou moeten worden tot het uitspreken van de adoptie met alle consequenties van dien. Ook een beroep op artikel 14 EVRM (duovaders worden anders behandeld dan duomoeders) wordt afgewezen, omdat de gevallen niet gelijk zijn. Evenzeer faalt het beroep op artikel 20 en 3 IVRK.

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 07-06-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:2385

Zaaknummer: 200.228.195_01

RECHTSPRAAK

Scheiding en deling huwelijksgoederengemeenschap. Vordering van de man op de gemeenschap die niet volledig daarop verhaald kan worden. Heeft de man voor het restant een vordering op de vrouw? Rechtbank acht dit in strijd met de redelijkheid en billijkheid.

Partijen waren aanvankelijk gehuwd onder uitsluiting van elke gemeenschap van goederen. Tijdens het huwelijk hebben zij huwelijkse voorwaarden gemaakt.

De man had privévermogen. In verband daarmee is in de huwelijkse voorwaarden bepaald dat de man voor € 200.000 een vordering op de vrouw heeft en de vrouw een daarmee corresponderende schuld. De rechtbank overweegt dat bedoeld is dat de man een vordering heeft op de gemeenschap.

In het kader van de echtscheiding wordt het huis met een overwaarde van iets meer dan € 168.000 toebedeeld aan de man. De gemeenschap krijgt geen vordering uit overbedeling op de man, omdat de vordering van de man op de gemeenschap met de overwaarde verrekend wordt. Kan de man voor het restant van zijn vordering (bijna € 32.000) de vrouw in privé aanspreken?

De rechtbank oordeelt van niet op grond van de redelijkheid en billijkheid. Zij overweegt daartoe het volgende. Zoals de man ook heeft aangegeven was het bij de wijziging van de huwelijksvoorwaarden de bedoeling dat de vrouw zou gaan profiteren van een vermogensstijging. Die heeft echter niet plaatsgevonden. Het kan naar het oordeel van de rechtbank nooit de bedoeling van partijen zijn geweest om de vrouw nu met een schuld op te zadelen.

De vrouw heeft tijdens het huwelijk niet gewerkt en wordt in haar mogelijkheden beperkt eigen inkomsten te verwerven vanwege haar visuele handicap. Ten tijde van het wijzigen van de huwelijkse voorwaarden was reeds bekend dat de vrouw ten gevolge van een progressieve oogziekte uiteindelijk blind zal worden. Partijen zijn zestien jaar getrouwd geweest en hebben samen drie kinderen gekregen voor wie de vrouw altijd het grootste deel van de zorg heeft gedragen. Nu de vrouw tijdens het huwelijk niet gewerkt heeft, heeft zij geen eigen vermogen

kunnen opbouwen; zij zal in de toekomst daartoe waarschijnlijk ook niet in staat zijn in verband met haar visuele handicap. De vrouw heeft voorts onbetwist gesteld dat haar ouders bij elke verbouwing in natura hebben bijgedragen door werkzaamheden te verrichten, omdat zij geen vermogen hebben. Zij heeft voorts onbetwist gesteld dat zij van haar ouders geen vermogen heeft te verwachten.

Nu de woning, waar de vordering van € 200.000 volledig in geïnvesteerd is, is toebedeeld aan de man, zal hij in de toekomst profiteren van de waardestijging van de woning. Het feit dat de investering van € 200.000 op de peildatum niet heeft geleid tot (eenzelfde) waardevermeerdering van de woning, kan naar het oordeel van de rechtbank dan ook niet op de vrouw afgewenteld worden.

Voornoemde omstandigheden maken dat de rechtbank het in strijd met de redelijkheid en billijkheid acht dat de man het restantdeel van de vordering op de vrouw in privé verhaalt.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 06-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:5234

Zaaknummer: C/03/234906 / FA RK 17-1612

RECHTSPRAAK

Vaststellingsovereenkomst over onder andere beëindiging partneralimentatie. Vrouw wil vernietiging daarvan op grond van misbruik van omstandigheden. Daarvan is niet gebleken, aldus de rechtbank. De verplichting tot betaling van partneralimentatie is op grond van de overeenkomst op 1 december 2017 geëindigd.

Partijen twisten over de vraag of de vrouw aanspraak kan blijven maken op een door de man te betalen partnerbijdrage. De man stelt dat zijn verplichting daartoe op 1 december 2017 is geëindigd door het tekenen van de vaststellingsovereenkomst, waarin staat opgenomen dat zijn verplichting tot het voldoen van partneralimentatie eindigt op 1 december 2017. De vrouw heeft aangevoerd dat sprake is van misbruik van omstandigheden, omdat zij de overeenkomst onder druk zou hebben getekend, waardoor de overeenkomst niet in stand kan blijven.

De rechtbank overweegt dat man in zijn verweerschrift op zelfstandige verzoeken heeft aangevoerd dat de vrouw in samenspraak met haar advocaat de huidige vaststellingsovereenkomst heeft voorgesteld, waarbij de vrouw, bij monde van haar advocaat, heeft aangegeven dat de door haar gepresenteerde en door partijen aangegane overeenkomst de lading volledig dekt. Dit standpunt heeft de advocaat van de man ter zitting herhaald. Een en ander is niet weersproken door (de advocaat van) de vrouw. In haar verweerschrift heeft de vrouw de buitengerechtelijke vernietiging van de vaststellingsovereenkomst ingeroepen, stellende dat de vaststellingsovereenkomst door misbruik van omstandigheden tot stand is gekomen. Gezien het verweer van de man, stelt de rechtbank vast dat de man hier niet in heeft berust. Er is dus geen sprake van een buitengerechtelijke vernietiging. De rechtbank begrijpt het verzoek van de vrouw dat de man de vastgestelde bijdrage moet (blijven) betalen echter als een beroep op vernietiging van de vaststellingsovereenkomst in deze procedure.

Niet ter discussie staat dat partijen een vaststellingsovereenkomst in de zin van artikel 7:900 BW hebben gesloten. Bij een vaststellingsovereenkomst nemen partijen – teneinde onzekerheid of geschil te voorkomen of te beëindigen – door hun overeenkomst samen een bindende beslissing over die onzekerheid of dat geschil. De overeenkomst beëindigt het geschil en maakt dus een einde aan de onzekerheid, juist ook voor de toekomst. En dat is wat

hier naar het oordeel van de rechtbank aan de hand was: uit de stukken lijkt naar voren te komen dat met name de vrouw een gerechtelijke procedure wenste te voorkomen.

Het feit dat de vrouw zich tijdens het gesprek in april 2017 en in de correspondentie erna heeft laten vertegenwoordigen door haar vader en haar partner, beiden financieel onderlegd, maakt naar het oordeel van de rechtbank reeds dat een beroep op misbruik van omstandigheden niet kan slagen. Dat geldt te meer nu het tijdens deze bespreking juist ging om de financiële situatie rond de door de vrouw overgenomen kledingwinkel. En daar komt nog bij dat de ondertekening van de overeenkomst pas een kleine maand na de bespreking op 20 april 2017 heeft plaatsgevonden. Ten slotte merkt de rechtbank op dat niet is weersproken dat de advocaat van de vrouw op de achtergrond betrokken bleef en alle e-mailcorrespondentie cc ontving. Van misbruik van omstandigheden is dus niet gebleken.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 30-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:4521

Zaaknummer: C/15/262050 / FA RK 17-4311

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Rechtbank wijst het verzoek om partneralimentatie van de vrouw af wegens zodanig grievend gedrag dat van lotsverbondenheid geen sprake meer is.

De vrouw verzoekt om een partnerbijdrage van € 750 per maand. De man verzoekt de vrouw niet-ontvankelijk te verklaren dan wel het verzoek af te wijzen dan wel te matigen of het te betalen bedrag in duur te limiteren. De man is van mening dat de lotsverbondenheid tussen partijen is verbroken als gevolg van het grievende en kwetsende gedrag van de vrouw jegens hem. Volgens de man was sprake van jarenlange treiterijen, agressie, laster en onder meer psychische geweldplegingen jegens de minderjarige, de man, zijn familie en zijn (werk)omgeving en bewuste beschadigingen van de minderjarige, de man en van de relatie tussen de minderjarige, de meerderjarige dochter en de man. Gelet hierop kan volgens de man in alle redelijkheid niet van hem worden verlangd dat hij volledig of ten dele bijdraagt in het levensonderhoud van de vrouw. Het gedrag van de vrouw is jarenlang buitengewoon schadelijk en schandelijk te noemen. De vrouw betwist dat zij grievend en kwetsend gedrag heeft laten zien.

De rechtbank constateert allereerst op grond van de stukken dat na het uiteengaan van partijen een hevige strijd tussen hen is losgebarsten die een veelvoud aan procedures bij deze rechtbank en het Gerechtshof Amsterdam tot gevolg heeft gehad. De strijd tussen partijen heeft zelfs geleid tot betrokkenheid van de Raad voor de Kinderbescherming en een ondertoezichtstelling.

Op grond van de tussen partijen gewezen beschikkingen stelt de rechtbank voorts vast dat de vrouw met haar gedragingen welbewust schade heeft aangericht, ook in de relatie tussen de man en de minderjarige. In de echtscheidingsbeschikking van deze rechtbank van 13 november 2013 benoemt de rechtbank de weigerachtige houding van de vrouw in de omgang tussen de man en de minderjarige waardoor er een reëel risico bestaat dat de minderjarige klem of verloren zal raken tussen partijen. Nadien constateert de voorzieningenrechter in het vonnis kort geding van deze rechtbank van 2 mei 2013 dat er vooral bij de vrouw geen ruimte lijkt te bestaan om aan de hand van het dienstrooster van de man afspraken te maken over de

door de rechtbank bepaalde extra doordeweekse dag waarop de man en de minderjarige omgang zouden hebben. De vrouw steekt haar mening hierover niet onder stoelen of banken en de voorzieningenrechter sluit niet uit dat ook de minderjarige ermee bekend is hoe de vrouw hierover denkt. Vervolgens is in de beschikking van deze rechtbank van 25 juni 2014 de hoofdverblijfplaats van de minderjarige gewijzigd van de vrouw naar de man. Aan dit oordeel heeft de rechtbank onder meer ten grondslag gelegd dat de vrouw meerdere malen tegen de belangen van de minderjarige in heeft gehandeld en de loyaliteitsproblemen van de minderjarige heeft aangewakkerd. Bij beschikking van deze rechtbank van 15 juni 2016 is het gezag van de vrouw over de minderjarige beëindigd. In deze beschikking staat vermeld dat de vrouw de minderjarige in de periode van de scheiding geen toestemming gaf voor contact met de man en dat niet is gebleken van bereidheid bij de vrouw om met de man in gesprek te gaan. Dit oordeel van de rechtbank heeft het Gerechtshof Amsterdam in de beschikking van 14 maart 2017 bekrachtigd. Het gerechtshof overweegt onder meer dat er geen aanwijzingen zijn dat de vrouw zich in de toekomst anders zal opstellen dan zij in de afgelopen jaren heeft gedaan ten aanzien van de hulpverlening en het contact met de man.

Verder heeft de vrouw de man beschuldigd van strafbare feiten jegens de beide dochters. De rechtbank is daarnaast uit de stukken en het verhandelde ter zitting gebleken dat de vrouw doelbewust onjuiste informatie over de man aan zijn werkgever heeft verschaft met het doel de man te benadelen. Dat heeft de vrouw ter zitting erkend. Ook heeft zij erkend dat zij de man vals beschuldigd heeft.

Onder voormelde omstandigheden kan naar het oordeel van de rechtbank van de man in redelijkheid niet gevergd worden dat hij een partnerbijdrage aan de vrouw voldoet, omdat door haar grievende gedrag van lotsverbondenheid geen sprake meer is. Gelet hierop zal de rechtbank het verzoek van de vrouw tot het vaststellen van een partnerbijdrage afwijzen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 30-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:4662

Zaaknummer: 265232

RECHTSPRAAK

Beëindiging gezamenlijk gezag ex artikel 1:266 lid 1 BW op verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming. De rechtbank beëindigt het gezag van de vader. De moeder oefent voortaan alleen het gezag uit over de vier kinderen die ook bij de moeder wonen.

De Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) heeft verzocht het gezag van de vader te beëindigen op grond van artikel 1:266 lid 1 BW. De rechtbank heeft dit verzoek toegewezen en daartoe het volgende overwogen. De vier kinderen van partijen zijn de afgelopen jaren opgegroeid in een zeer spanningsvolle en instabiele situatie. De kinderen zijn blootgesteld aan spanningen en huiselijk geweld tussen de ouders, waarvan zij getuige zijn geweest. De vader heeft een andere lezing van de gebeurtenissen uit het verleden. Dit neemt naar het oordeel van de rechtbank echter niet weg dat bij de kinderen dusdanige spanningen merkbaar zijn, dat zij ernstig in hun ontwikkeling worden bedreigd.

De rechtbank heeft voorts in aanmerking genomen dat de Raad en de gecertificeerde instelling (GI) de angst en de verhalen van de kinderen authentiek hebben beoordeeld. Volgens de Raad en de GI ervaren de kinderen de angst die uitgaat van de vader op dusdanige wijze dat hun leven hierdoor wordt beheerst. Zij komen hierdoor ook niet toe aan hun eigen ontwikkelingstaken. De rechtbank ziet geen redenen om aan de juistheid van die beoordeling te twijfelen en neemt deze beoordeling over. Daarbij is van belang dat twee van de vier kinderen behandeling nodig hebben voor het verwerken van de gebeurtenissen die zij in het verleden hebben meegemaakt. Deze behandeling is tot op heden niet van de grond gekomen, omdat zij door hun angst zich niet voldoende kunnen openstellen voor behandeling. Zij zijn bang dat wat zij vertellen terecht komt bij hun vader. Om die reden willen zij niet meewerken aan de behandeling. De behandeling is echter van groot belang om hun ontwikkeling te kunnen waarborgen.

De rechtbank leidt verder uit de beschikbare informatie af dat er problemen zijn in de communicatie met de vader en dat hij een vertragende factor vormt voor het regelen van praktische zaken voor de kinderen, zoals het verkrijgen van de vereiste toestemming voor vakanties of het insturen van benodigde papieren. Deze vertragende rol maakt dat zaken in

het belang van de kinderen niet of onvoldoende van de grond komen, hetgeen ook een bedreiging in de ontwikkeling van de kinderen kan vormen.

De rechtbank is van oordeel dat de kinderen behoefte hebben aan rust en duidelijkheid en dat de aanvaardbare termijn inmiddels is verstreken. De vader heeft de kinderen ruim twee jaar niet gezien. Het perspectief van de vier kinderen ligt bij de moeder. De beëindiging van het gezag van de vader geeft deze duidelijkheid. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank het gezag van de vader beëindigd.

Opmerking: zie over deze vorm van beëindiging van het gezag ook het commentaar van B. Laterveer bij Rechtbank Noord-Holland 25 oktober 2017, ECLI:NL:RBNHO:2017:8916.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 16-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:2336

Zaaknummer: C/10/532625 / JE RK 17-2568